

Малкиятъ дърварь

(Разказъ)

I

Три дни наредъ Драганчови не палиха печка. Тѣ нѣмаха клечка дръвца, а и нѣмаше кой да имъ донесе. Драганчо бѣше малъкъ, едва осемгодишенъ, майка му боледуваше, а татко му отдавна бѣше падналъ убить прѣзъ войната.

Лютъ горнякъ свирѣпо виеше и вкоченяваше седналия въ кѣта Драганчо. Майка му съ мѣка ходѣше по двора, навещаше се и съ сълзи на очи събираше послѣдни клечици...

Драганчо дълго гледа майка си, дълго мисли и най-послѣ рѣши. Взе ножъ и вѣже и излѣзе изъ двора безъ да се обади на майка си. Прѣмина прѣзъ нѣколко улици, излѣзе вѣнъ отъ града, хвана пѣтечката край дола и се запѣти къмъ гората.

Бѣше пладне. Студениятъ вѣтръ свирѣше изъ гората и тя сѣкашъ жално-жално плачеше. Бѣли снѣжинки като бѣли пеперудки прѣхвъркваха край Драганча. Първи снѣжинки! Друга година той съ радостъ е гонилъ тия бѣли пеперудки, ала сега нѣма врѣме — той бърза...

Боситѣ му крачка, обути въ стари скжсани обуца, тупкаха по замръзналата пѣтечка. Ето той навлѣзе вече въ гората и златожълтитѣ обрулени листа шумѣха подъ краката му и сѣкашъ шепнѣха:

— Топлички сме, мекички сме — не бой се, добръ се спи върху насъ.

Драганчо се отби отъ пѣтечката и взе да събира сухи сѣчки и паднали клончета, като се прислушваше и въ най-малкия шумъ и плахо-плахо се озѣрташе на вси страни.

Коситѣ му падаха на кичори и се вѣтрѣха изподъ голѣмата му таткова шапка. Напуканитѣ му устнички треперѣха отъ вълнение и страхъ. Сърченцето му тупкаше бързо-бързо, сѣкашъ искаше да изкочи.

Драганчо трепнѣше и отъ най-малкия шумъ се озѣрташе и заслушваше. Стори му се, че нѣидѣ нѣкой плаче, не... не плаче, а вие...

— Вълкъ!... — прошепна Драганчо и коситѣ му настрѣхнаха.